

Sygn. akt II CSK 367/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku T. J. i J. J.

przy uczestnictwie Gminy K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację wnioskodawców T. J. i J. J. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 listopada 2012 r. oddalającego ich wniosek o stwierdzenie, że nabyli przez zasiedzenie własność nieruchomości obejmującej działkę gruntu nr [...] położoną w obrębie ewidencyjnym C., gmina K. w części, w której przylega do działki nr [...]/1. Postępowanie toczyło się z udziałem Gminy K., która w księdze wieczystej wpisana jest jako właściciel działki nr [...].

Przyczyną oddalenia wniosku przez Sąd pierwszej instancji było ustalenie, że nieruchomość będąca przedmiotem postępowania stanowi drogę publiczną (gminną) podlegającą wyłączeniu z obrotu cywilnoprawnego na mocy art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 25 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 260 ze zm.). Dodatkowo Sąd wskazał, że samoistne posiadanie tej nieruchomości przez wnioskodawców nie trwało przez trzydziestoletni okres, potrzebny do zasiedzenia przez posiadacza samoistnego w złej wierze. Sąd odwoławczy z kolei jako przyczynę oddalenia apelacji wskazał jedynie zbyt krótki okres samoistnego posiadania nieruchomości przez wnioskodawców, zaznaczył jednak, że podziela ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy zarzucili naruszenie art. 2a ust. 2 w zw. z art. 1 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1, 2 i 3 ustawy z dnia 25 marca 1985 r. o drogach publicznych, art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c. w zw. z art. 339 k.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny

środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący powołali we wniosku przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ich ocenie, na wyniku postępowania zaważyła błędna wykładnia art. 2a ust. 2 w zw. z art. 1 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1, 2 i 3 ustawy z dnia 25 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 260 ze zm.), przyjmująca, że samo sklasyfikowanie nieruchomości stanowiącej własność gminy w ewidencji gruntów jako „droga” oraz ustalenie, że jest ona ulicą leżącą w ciągu drogi gminnej (art. 2 ust. 2 ustawy o drogach publicznych) i jest traktowana jako droga uzupełniająca sieć pozostałych dróg oraz jako droga służąca miejscowym potrzebom (art. 7 ust. 1 ustawy o drogach publicznych), decyduje o przysługiwaniu jej przymiotu drogi publicznej, wyłączającego możliwość nabycia jej własności przez inne podmioty, niż wymienione w art. 2a ustawy o drogach publicznych.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych

przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793). Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.). Skarżący nie wykazali, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu ani też, że zaskarżone postanowienie jest oczywiście wadliwe.

Przyczyną oddalenia apelacji był potwierdzony przez Sąd drugiej instancji zbyt krótki okres posiadania działki przez skarżących. Sąd ten nie wyklądał natomiast przepisów mających wskazywać na wyłączenia spornej nieruchomości z obrotu. Gdyby jednak uznać za przejaw wykładni zawarte w uzasadnieniu stwierdzenie, że akceptuje wywody prawne Sądu pierwszej instancji, to i tak zarzuty odnoszące się do błędnej wykładni art. 2a ust. 2 w zw. z art. 1 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1, 2 i 3 ustawy z dnia 25 marca 1985 r. o drogach publicznych nie wskazują na oczywistą zasadność skargi. Oczywista zasadność oznacza, że zawarte w orzeczeniu rozstrzygnięcie jest nieprawidłowe, a zatem, że nie ma podstawy prawnej, która wspierałaby jego trafność. W niniejszej sprawie obydwie sądy poczyniły wiążące Sąd Najwyższy ustalenia, z których wynikało, że o samoistnym posiadaniu nieruchomości przez wnioskodawców można mówić dopiero od 2006 r. Nawet więc ewentualna, jakkolwiek nie oczywista, zasadność zarzutów dotyczących wadliwej wykładni przepisów ustawy o drogach publicznych nie przesądzałyby o kierunku rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Wprawdzie w skardze podniesione też zostały zarzuty kwestionujące prawidłowość kontroli postępowania dowodowego przez Sąd Okręgowy, jednak zestawienie tych zarzutów z treścią uzasadnienia apelacyjnego nie potwierdza oczywistej zasadności zgłoszonych uwag.

Z tych przyczyn przesłanka oczywistej zasadności skargi nie została wykazana. Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek przesądu.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

[aw]